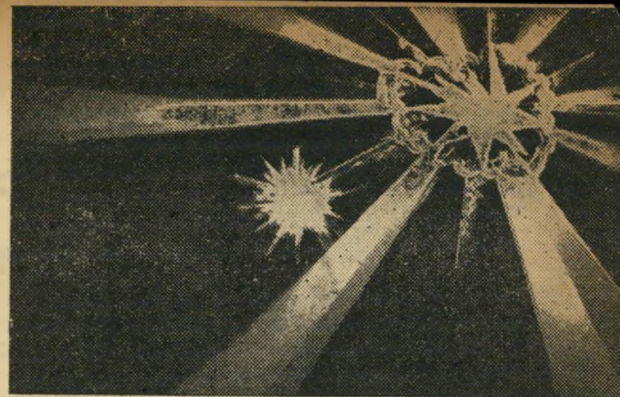

תקרבות ומזחמת החשמל
חמת איתנים

„והנה ענה עשן העיר השמימה...“

„ותרר אש מן השמים...“

„יפקוד ה' בחרבו הקשה על דויתן...“
...רטיס כוכבים נופלים

שכוכב חדש הופיע בימי יהוה. השומרונים רשמו כי בימי פלישת יהושע לארץ הופיע כוכב במזרח. לבבלים הקדומים היו רק ארבעה כוכבי־לכת. אי פעם הופיע כוכב חמשי. פיטאגורס אמר שאחד מחמשת כוכבי־הלכת הוא כוכב־שיט. כחנתו היתה לדעת חליקובסקי, לנוגה, שהיה כוכב־שיט אך הפך כוכב־לכת, אחרי שבא במגע עם כדור־הארץ. לנוגה היה זנב. המקסיקאים קראו לו „כוכב מעשן“. לכנענים היה „עשתורת קרניים“, מפני שבאותה תקופה דמה לראש בעל קרניים. עגל־הזהב שהוקם על־ידי אהרון לא היה אלא דמות הכוכב. עגל אחר הועמד על־ידי ירבעם בן, עבודת השור פרוחה באותה תקופה בכל העמים. כיום אי אפשר לראות את קרני נוגה אלא במשקפת חזקה. גלילי ראה אותם ראשון. נוגה הוא עשתורת הבבלית, אתונה היוונית, מינרבה הרומית, כוכב־הבוקר וכוכב־הערב. כל עמי העולם עבדו אותו בצורה זו או אחרת, החל ממתצית האלף השני לפני־הספירה, היא תקופת יציאת מצרים. חגו חל יחד עם חג הפסח הישראלי, החג שבא להנציח את שואות מצריים, שאיפשרו את היציאה הגדולה.

המאדים מתערב. שבע מאות וחמשים שנה עברו מאז תקופת המכות של היציאה. שום שואות נוספות לא ירדו על העולם. ולפתע החל מעגל שני. חוקרי דת שמו לב לעובדה המזווה שבעת ובעונה אחת קמו נביאים ומיסדי דת בכל העולם, יחד עם נביאי ישראל. היה דומה כאילו הציף גל דתי את העמים, כאילו הפנו כל האומות את פניהן השמימה, ברעיה ובחלחלה.

חליקובסקי מוצא גם לכך הסבר טבעי: היה מה לראות בשמים. כוכב שני, המאדים, התקרב אל כדור־הארץ. הביא עמו שרשרת של אסונות. הנביאים לא היו אלא אנשי־מדע, בדומה לחזו־הכוכבים הבבליים והאשוריים, שידעו את האסונות העתידיים להתחולל עם התנגשות העולמות וראו בכך אצבע אלוהים.

החרים רוגזים. אמר עמוס: „העל זאת לא תרגז הארץ ואבל כל יושב בה? ועלתה כאד כולה ונגרשה ונשקה כיאור מצרים... והחשתי הארץ ביום אור...“

בשנת 747 לפנה״ס קרה הרעש שעמוס מספר עליו בפסוק הראשון בספרו, בימי המלך עוזיה. בכל רחבי המרחב נכנס לתקופה לוח חדש שנשאר למאות בשנים. בתקופת עוזיה החל גם ישעיהו להינבא, אחרי תקופה של אסונות: „ארצכם שמה, עריכם שרו־פות...“ האסון עורר את רוח הנבואה בישעיהו.

ישעיהו ניבא תמונה מפחידה: „וירגזו ההרים ות־הי גבלתם כסוזה בקרב חצות... ושרק לו מקצה הארץ מהרה קל יבוא. אין עוף ואין כושל בו, לא ינום ולא יישן... פרסות סיסיו כצר נחשבו וגלגליו כסופה... שאנה לו כלביא... וינהם עליו ב־יום ההוא כנהמת ים, ונבט לארץ והנה חושך צר ואור חשך בערפיה...“

על מי דיבר ישעיהו? דורות של חוקרים, ביניהם רמבם, סברו שישעיהו הגזים כדרך משוררים, התייחסו רק לאשורים ולבבלים. אולם, שואל חליקובסקי, מדוע לא לקבל את דבריו כמות שהם? מדוע לא התכוון ממש להרים גרגורים (רעידת אדמה), לסופה, לשאגת היקום, לחושך כללי? בקיצור, מדוע לא התייחסו לנבואה ביקום, כשכדור הארץ מתנגש עם כוכב אחר, ורסיסי כוכבים נופלים על הארץ ש־אין עיף ואין כושל? ביניהם, מאחר שהם, צבא אלוהים, אינם זקוקים לשינה?

הכוכבים טעו. חליקובסקי מוצא שוב יס של עדויות, מכל העמים, כי אמנם קרתה שואה כזאת, שהגיעה לשיאה ביום ה־23 לחודש מארס שנת 687. בתקופה בה נולדה רומא שהוסיפה לראות במארס (המאדים) אל האל הפרטי שלה (כשם שנוגה־יונוס היה האל של אתונה בתקופה הקדומה). השנה הרביעית החלה בחודש מארס.

אחרי שנוגה עבר בקרבת כדור־הארץ, התנגש עם מארס. התנגשות זו היתה ברורה לעיני בני האדם. היא הונצחה באיליאדה, במלחמה הגדולה בין אתונה (נוגה) וארס (הוא מאדים־מארס היווני). יו־פיטר (הכוכב צדק), אפרודיטה (הירח) ואפולו (השמש) חזו במחזה. המאדים ניצח את נוגה. תוצאת ההתנגשויות של הכוכבים היתה רבה: ה־שנה גדלה מ־360 ל־365 יום (דבר שהצריך את שינוי כל הלוחות באותה תקופה, על־ידי הכנסת החודשים החדשים ינואר ופברואר. חוקיהו מלך יהודה חגג את חג הפסח, אחרי שהתיעץ עם שרים, בחודש ה־שני). מכאן העובדה שחישובי הזמנים של הבבלים, אנשי מדע, שהוכוכבים עמדו במרכז השקפת עולמם (מכיוון שחיו בתקופה בה חוללו הכוכבים אסונות כה רבים), חישבו את החדשים חישוב בלתי־נכון. הסבר. כל ילד יכול להיווכח מה אורכו של חודש הירח. כיצד יכלו הבבלים „לטעות“ כמה ימים בכל חודש? הסיבה הפשוטה היא. לדברי חליקובסקי, ש־החודש של אותם הימים היה שונה — עד שבא ה־מאדים והנהיג את הסדר הנוכחי.

תת־ההכרה פועלת. כל האסונות האלה קרו בתקופה שהאנושות ידעה קרוא וכתוב. מדוע לא תוארו על־ידי בני התקופה?

חליקובסקי משתמש במושגים של הפסיכולוגיה ה־אנושית. כל אדם נוטה למחוק מזכרונות דברים שגרמו לו כאב. הזכרונות ממשיכים לחיות בתת־ההכרה (או ב־לא־מודע). הלא־מודע של העמים הוא הפולקלור. העמים „שכחו“ את השואות, אולם הנציחו אותן ב־אלפי אגדות, השוות במידה מפליאה לא רק אצל עמים שכנים, אלא גם בין יושבי אסיה ויושבי אמ־ריקה, שלא היה להם כל קשר בתקופות היסטוריות, עד לימי קולומבוס.

תורת האסונות. המסקנה העיקרית של חליקובסקי היא מועזת: אשר קרה בעבר, יכול לקרות בעתיד. אין עוד אמונה בהתפתחות, כחזון דרווין.

„בנגפו את מצרים ואת בתניה הציל“). אם אבדות הישראלים היו פחותות מאבדות המצרים, הרי זה מפני שבתיים עשויים מחימר, היו קלים יותר. אותה רעידה היתה בכל רחבי העולם. לפי התנ״ך, קרתה מכת הבכורות ב־„ארבעה עשר יום לחודש הזה“ (הוא חודש האביב). מכיון שאצל הישראלים מתחיל היום בערב ואילו אצל שאר העמים, בבוקר, ארעה הרעידה ביום ה־13. המספר הזה נשאר מספר של אסון בכל רחבי העולם — פרט ליהודים.

מים נכחו מן ההרים. חליקובסקי מסביר את כל הנסים והנפלאות של התנ״ך לפי אותה שיטה. גאות האוקיינוס גרמתי עיי פעולת השמש והירח. כוכב שעבר בקירבה רבה יותר היה מרים את גלי האוקיינוס לגובה של אלפי מטרים. עמים רבים טוע־נים שאסון זה קרה באמת. אומרים הסינים: „בימי הקיסר יהו (לדעת חליקובסקי השמע הכוכב שאנה שדמה להברות יהו, ומכאן שם האל התנ״כי, הקיסר הסיני) המים גבהו מן ההרים, איימו על השמים...“ האינדיאנים של פרו: האוקיינוס הציף בשאנה נוראה את היבשה. האינדיאנים בצפון־אמריקה: „גלים כגובה ההרים התי־קרבנו במהירות...“ הגלים האלה השאירו את סימניהם בראש הרי האלפים, העבירו סלעי־ענק ממקום למקום.

התופעה מסבירה את חציית ים־סוף. המים נפרדו. סיפור דומה מצאו הספרדים בין האינדיאנים של יוקאטאן: אבותיהם ניצלו בעזרת האלים מידי רודפיהם, כש־האלים פתחו להם דרך בים.

מקור נאה הכוכב הנווד המבריק כעמוד אש, ואילו זנבו כתמרת עשן. עקב המגע עם כדור הארץ התנגש הראש עם הזנב, שדמה לנחש, והדבר נראה מכדור־הארץ כמאבק עצום בין הראש ובין נחש־דרקון נורא שנהרג — סיפור הקיים באגדות כל העמים, החל מאגדת הבריה הבבלית (מרדוך הורג את תיא־מט), אגדת גיורג הקדוש הקוטל את הדרקון וסיפור ישעיהו על לוי־תן, שא־ל־הים פוקד אותו בחרבו הקשה והגדולה. גם למן יש הסבר הגיוני. ניסו להסביר שהמן צמח בחצי האי סיני. אולם התנ״ך אומר בפירוש שהוא ירד מן השמים, יחד עם הטל. האיסלנדים אימרים שבת־קופה של חשכה אכלו האנשים את הטל. המאורים של ג־וילנד מספרים כי אחרי גלי־הענק וסערות הברד ירד „טל כבד“ לפי האגדה הבודהאית, עם תום תקופת־עולם ממש הדבש השמימי כמזון. בעלי האגדות היווניות מדברים על האמברוויה, מזון האלים.

המצרים אומרים שהיאור הפך דבש. המרגלים אמרו שהארץ „זבת חלב ודבש“. לדברי חליקובסקי: הדבש־המן נפל באמת מן השמים. היה זה מסר של פחמן ימימין מן הכוכב־הנווד.

לונגוס יש קר־ניים. עם מי התנגש כדור הארץ?

כ־52 שנה עברו מן השואות הראשונות — שהן מכות מצריים — עד למטר הברד של יהושע. אצל המקסיקאים, ציפו לפני קולומבוס, ציפו לשואה אחרי כל 52 שנה. שורה ביניהם הדאגה שהשמש לא תזרח עוד. הם ציפו לכוכב נוגה. כשלא התחוללה כל שואה ביום הנפחד, הם הק־ריבו קרבנות־אדם ו־הציפו לנוגה את לבם של שבויהם שאת חזם פתחו בסכיני־אבנים.

ביום הכיפורים שלחו הישראלים ש־עיר לעזאזל. השם הערבי לנוגה הוא א־ל־עוזא. גם מוחמד עבד אותו בימי נעריו. הסינים אמרו

ו יותר: צריך להיות הארץ: „וימות נדב ורה...“ ובמדר קורה: ותם... ואש יצאה מאת תים איש...“

ד, פשוט, מן השמים. מפחמן ומימן. מכיון ער. אולם בעברו באט־ו מסביב לכדור־הארץ) הנוגה גדול מאד, יבער גאון החלקים יהפוך ין.

אגדה על אודות חשכה וז מצריים. אגדות דומות אצל הפינים, אצל האינ־בלי, אצל הפרסים, אצל יותר יותר אל הכוכב רועות. בתים התמוטטו

לינדיאני
קרבו לנוגה

מש את דרכה בשמים
זמן רב מדי